

Magnolia Jazzband. Foto: Ken Ingwersen

Swingende og salige

JAZZ

Magnolia Jazzband har holdt på lenger enn de aller fleste andre band, uansett sjanger. De spiller videre i fin stil.

MAGNOLIA JAZZBAND
«Salige stund»
MJB

Magnolia Jazzband ble startet i 1972, og kan se fram til sitt 50-årsjubileum neste år. Gruppen ble dannet for å ta vare på den tradisjonelle jazzmusikken, en gang også kjent som dixieland, en begrep som ikke lenger har en god klang i afroamerikansk sørstatshistorie. Musikken er det derimot ingenting å si på.

Der andre spiller fra The Great American Songbook har Magnolia Jazzband hentet store deler av repertoaret fra The Baptist Hymn Book. Dette er salmer slik de kom fra de afroamerikanske delene av sørstatene, og spesielt New Orleans. Det vil altså si at tempo og temperatur ligger et stykke over det man er vant til å høre i norske salmer. Nå ser de hjemover, med et utvalg av norske og svenske salmer, spilt inn i Sørkedalen kirke. Fortsatt svinger det like bra. Grupper spiller i vei med «Å salige stund uten like», og allerede her utfolder medlemmene seg i egne solopartier med stor entusiasme og virtuositet.

Grunnleggeren Gunnar Gotaas er fortsatt med på trombone. For et år siden døde pianisten Håkon Gjesvik, som i tillegg til å være en utmerket musiker var med på grunnlegge selskapet Musikkoperatørene, som distribuerer flertallet av jazzplatene dere leser om i denne spalten hver uke. Han er erstattet av Morten Gunnar Larsen, som har vært med i gruppa før, og er en kjent størrelse på egen hånd, innen den beslektede ragtime-tradisjonen.

Gruppen består ellers av Anders Bjørnstad (trompet), Børre Frydenlund (banjo, gitar), Sebastian Haugen (kontrabass), Torstein Ellingsen (trommer) og Georg Reiss (klarinett). Frydenlund synger også noen sanger underveis. «Brødre del arven på broderlig vis» er en over 100 år gammel tekst man godt kan tolke i et videre aktuelt perspektiv.

Albumet er produsert av Georg Reiss, som også har et nytt album ute på egen hånd. «Tárogató» er oppkalt etter det ungarske nasjonalinstrumentet, en slags sopransaksofon av tre. Her anvendes det i et melodisk, repertoar, ofte inspirert av folkemusikk fra flere kanter av kloden. Spilt etter hverandre er dette to album med helt forskjellige stemninger, men uttrykk for det samme store musikalske verdensbildet.

■ GEIR RAKVAAG

geir.rakvaag@dagsavisen.no

Fengslet av musikken

Sommeren 1977 stjal Ulf Risnes biler. Hadde han ikke begynt å spille inn sine egne sanger på en ny lydbåndopptaker kunne livet blitt annerledes.

For Ulf Risnes var det lang vei fram til det store gjennombruddet med gruppa Tre Små Kinesere i 1990. I år gir han hver måned ut et nytt album med gamle sanger han spilte inn hjemme fra 1977 til 1988, 158 til sammen. Med dette tar han kunsten å gi ut arkivmateriale til nye høyder.

– Dette er en hyllest til den unge mannen som så gjerne ville gi ut ei vinylplate. Nå realiserer jeg denne gamle drømmen. Når jeg hørte igjen opptakene tenkte jeg, for en type, som han jobba, sier Ulf Risnes. Han kjøpte båndopptaker for konfirmasjonspengene i stedet for elgitar og forsterker, som ikke hadde vært så populært i blokkleiligheten med tynne vegger på Munkvoll i Trondheim – nærmere bestemt Stabells vei 7, som alle venner av Tre Små Kinesere kjenner til fra

den perfekte sommersangen «Soleplassland».

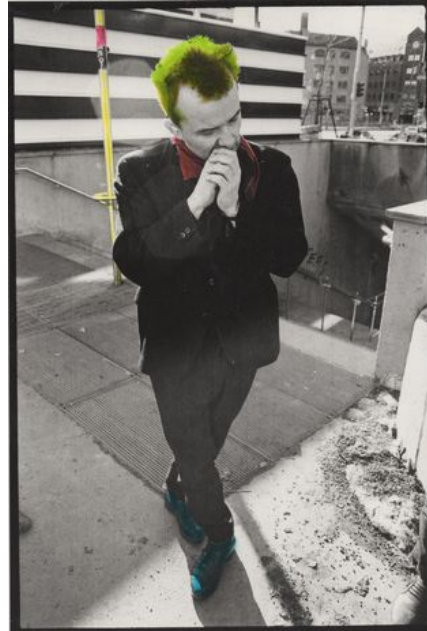
Ulf Risnes forteller i sine omslagsnotater til den neste plata i serien, den første kronologisk sett, om ungdomsgjengen han var med i som 16-åring, som stjal biler rundt i Trondheim. Han hadde nettopp hoppet av denne geskjeften da han ble tauet inn av politiet, og klarte å vri seg unna å bli straffet. En politimann viste god kriminalomsorg og ble med gutten hjem, forklarte moren alvoret i saken, og fikk høre unge Ulfs versjon av David Bowies «The Man Who Sold The World» – med fuzzgitar spilt inn på kam med matpapir over. Bare Ulf alene med gitaren foran hans nye Tandberg 9100X, der det gikk an å legge «lyd på lyd». Han hadde aldri mer et kjedelig øyeblikk.

Ulf Risnes har brukt erfaringene han siden har tilegnet seg som plateprodusent, og gitt sangene en ny sjanse, med å pynte på de gamle opptakene. Ei av de 12 platene er helt nyinnspilt, med sanger som han fant igjen nedskrevet i en perm, men som aldri ble spilt inn den gangen. Formatet er LP, siden det var det som var drømmen den gangen. Sangene kommer riktignok som strømming også, selv om dette hadde vært en fjern tanke den gangen. – Jeg synes mye var fint, så jeg begynte å sortere dem. Det har jeg aldri gjort før, forteller Ulf Risnes.

«Self pårrait» heter det første albumet. En tittel som ikke har noe med Bob Dylan å gjøre, siden Risnes hevder at han knapt nok hadde hørt om Dylan den gangen. Åpningssangen «Sang til deg» er visst ment som en parodi på visebølgen den gangen. Men albumet inneholder også flere sanger som kommer som tidlige antydninger om den suverene popteften til Risnes. «Terning» og «Æ trur det må vær dæ» kunne lett vært gitt ut i dag, uten

Ulf Risnes i sofaen hjemme i 1976, starten på en lang og god karriere. Foto: Ragnhild Risnes

Ulf Risnes utenfor rockeklubben Renegat i 1985, området som i dag er mer kjent som Oslo City. Foto: Ragnar Wold

Originalbesetningen av Tre Små Kinesere, Ulf Risnes med Bård Slagsvold og Øystein Hegge. Foto: Stein Marienborg

at noen hadde stusset over modenheten.

De første opptakene er gjort sommeren Sex Pistols spilte en legendarisk konsert i Studentersamfundet i Trondheim. Ulf Risnes var på konserten sammen med sin kamerat Sola Johnsen, som senere ble trommeslager i Wannskrækk og DumDum Boys. Wannskrækk «Ti bud» kommer i en coverversjon senere i serien.

ULF RISNES
«Self Portrait»
Grappa

Ulf Risnes spilte startet bandet Det Gurgles for å framføre sangene sine med band. Han spilte også bass i de mer kjente Helter Skelter, men der fikk han ikke med noen av sine egne sanger. Det var med trioen Tre Små Kinesere, med Øystein Hegge på bass og Bård Slagsvold på piano, at det begynte å røre på seg ordentlig mot slutten av 80-tallet.

De gamle demoene til Ulf Risnes er ikke noe å kimse av. I 1988 fikk jeg en av kassetene hans i posten. Ei side spilt inn under hans alter ego Flu, det andre siden

kreditert Tre Små Kinesere, med noen av de samme sangene på begge sider. En sånn kassett hadde jeg ikke hørt maken til siden Kjerringvik-demoen til deLillos tre år før. Opp-takene høstes ut som et klassisk album allerede. Det skulle det også bli i en foredlet studioutgave to år senere.

I mellomtiden kom

Kinesernes første plateopptreden på albumet «Den akustiske gitarliga» i 1989, der en rekke norske artister kom hele «Unplugged»-fenomenet et år i forkjøpet. Her spilte de sangen «Åskeladden», en sang vi får høre opprinnelsen til i den nye plateserien, som «The Bearer Of The Ring» fra 1982, da unge Risnes hadde oppdaget «The Lord Of The Rings». Ulf Risnes har ikke tatt med så mange tidlige utgaver av sanger som Tre Små Kinesere spilte inn siden, fordi han mener at de ble finere med gruppa

enn det han klarte selv. Men når denne serien er avsluttet kan det komme et 13. album med Kineser-sangene. Han mener dessuten at det er nok materiale å ta av til å gi ut enda ti album til.

I Nye Takter ga vi klart uttrykk for at Tre Små Kinesere var det nye store i 1988. Dette var like etter at DumDum Boys hadde slått gjennom for alvor med sitt andre album «Splitter pine», og hele bransjen skammet seg over at det hadde gått sju år før gruppa ble tilbudt en platekontrakt. Dette skulle ikke gjenta seg, og det ble en stor budrunde før Kineserne signerte med CBS, samme selskap som DumDum Boys. Noen oppvarmings-jobber for DumDum Boys økte også oppmerksomheten.

I 1990 kom albumet «365 fri», som i denne avisa regnes som et av tidenes fineste norske, og som også ble en dundrende salgssuksess. Den kom på 2. plass på VG-lista, bare slått av et nytt album med Phil Collins. Oppfølgeren «Luftpalass» fikk Spellemannprisen i popklassen året etter, der de sensasjonelt slo favoritt-

tene Dance With A Stranger. De ga ut sju album på 90-tallet.

I det nye århundret begynte originalbesetningen å slå sprekker. Ulf Risnes lagde flere plater med nye musikere, og var tilbake igjen i fjor, med «Drømmeanker», som ble godt mottatt her i avisa. Albumet har også noen veldig gode eksempler på at den melodiske teften er intakt. Selve «Drømmeanker», den er det noe Beach Boys-aktig over, der Ulf Risnes forteller om sine egne drømmer, og da han ble fortalt at han ikke kunne leve av å synges og spille dagen lang. «Når du ser meg opp på scenen/ er det ingen andre steder æ vil være», betror han oss. Det tror vi på, spesielt i lys av alle de gamle sangene vi nå får høre for første gang.

eir.rakvaag@dagsavisen.no

GEIR RAKVAAG

Journalist i kulturavdelingen
Twitter: @GeirRakvaag

